

G 4

Καὶ ἦν θαῦμα φρικτὸν ἰδεῖν καὶ ξένον τοῖς ὀρώσι·
καὶ γὰρ φωνῆς ὡς ἤκουσε τοῦ θεοῦ τὸ παιδίον, @1
παρὰυτίκα ἐπέζευσε καὶ λύει τὸ ζωνάριον,
ἐκδύει τὸ ὑπολούρικον (ἦτον πολὺς ὁ καύσων) (115)
καὶ τὰς ποδέας ὀχυρῶς πῆξας εἰς τὸ ζωνάριον,
καμηλαυκίτζιν χαμηλὸν βαλὼν εἰς τὸ κεφάλιν,
ὡς ἀστραπὴ ἐξεπήδησεν ἀπὸ περιστηθίου·
μηδὲν ἐπιφερόμενος εἰ μὴ λιτὸν ῥαβδίτζιν,
εἶχε δὲ δύναμιν πολλήν, ἀκόλουθον τὸ τάχος. (120)
Καὶ πλησίον γενόμενος ἔνθα ἦσαν οἱ ἄρκτοι,
προὔπαντᾶ τὸ θηλυκὸν φθονοῦν διὰ τὰ παιδιά
καὶ σφόδρα μυκησάμενον πρὸς ἐκεῖνον ἐξῆλθεν.
Ἐκεῖνος ὦν ἀπείραστος εἰς θηριομαχίαν
οὐκ ἐγυρίσθη ὀπισθεν νὰ τοῦ δώσῃ ῥαβδέαν (125)
ἀλλ' ἐπεσέβη σύντομα, ἐκ τὴν μέσην τὸ πιάνει
καὶ σφίγξας τοὺς βραχίονας εὐθὺς ἀπέπνιξέ τον
καὶ τὰ ἐντὸς ἐξήρχετο ἐκ τοῦ στόματος τούτου·
ἔφυγε δὲ τὸ ἀρσενικὸν εἰς τὴν ἔλην ἀπέσω.

Ὁ θεῖος τοῦ τὸν ἐφώνησε: «Βλέπε, τέκνον, μὴ φύγη.» (130)
Κάκεῖνος ἀπὸ τῆς σπουδῆς ἀφῆκε τὸ ῥαβδίον του
καὶ πετάσας ὡς ἀετὸς ἔφθασε τὸ θηρίον·
ἢ ἄρκτος ἐστράφη πρὸς αὐτὸν στόμα χανοῦσα μέγα
καὶ ὤρμησε τὴν κεφαλὴν τοῦ παιδὸς ἐκλαφῦξαι.
Τὸ δὲ παιδίον σύντομα τὸ μάγουλόν του πιάνει (135)
καὶ τινάξας ἀπέκτεινε χαμαὶ βαλὼν τὸ θηρίον,
στρέψας τὸν τράχηλον αὐτοῦ ἐξεσφονδύλισέ το
καὶ παρευθὺς ἀπέψυξεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ νέου.

Ἐκ δὲ τῶν ἄρκτων τοὺς βρυγμοὺς καὶ τῶν ποδῶν τοὺς κτύπους,
ἔλαφος ἐξεπήδησε μέσον τῆς παγαναίας. (140)
ὁ ἀμιρᾶς ἐλάλησε: «Δέχου, τέκνον, ἐμπρὸς σου.»
Καὶ τοῦ πατρὸς ὡς ἤκουσεν, ὡσπερ πάροδος ἐξέβη,
καὶ εἰς ὀλίγα πηδήματα φθάνει τὴν ἐλαφῖναν
καὶ τῶν ποδῶν δραξάμενος αὐτῆς τῶν ὀπισθίων,
ἀποτινάξας ἔσχισε ταύτην εἰς δύο μέρη. (145)

Εἰ γὰρ ἠθέλησά ποτε τὰ πάντα σοὶ συγγράψαι, (115)
ἡρώων ἂν κατάλογον ἄλλον συνεγραψάμην·
ἀλλ' ἔτι τὰ λεγόμενα ἀρκοῦσι φιλαλήθως
καὶ πρόδηλα τυγχάνουσι καὶ πεφανερωμένα·
καὶ κἂν ἀλήθειαν ἔχωσι καὶ πιθανολογίας,
ψευδῆ τὰ πάντα, δέσποτα, καὶ λῆρον ὀνομάζω (120)
καὶ μῦθον τὰ λεγόμενα καλῶ καὶ φληναφίας·
ἔχουσι γὰρ τινὰ ῥητὰ πικρίας πεπλησμένα.
Ἦ δὲ τὰς ἀποκρίσεις μου μὴ καταδεχομένη,
στήκει, τριχομαδίζεται, δέρει τὰ μάγουλά της·
συνάγει τὰ παιδιά της, ἀπαίρει καὶ τὴν ῥόκαν, (125)
ἐμβαίνει εἰς τὸ κουβούκλιον της, κλείει σφικτὴν τὴν θύραν,
μουλλώνεται καὶ κρύπτεται, ἐμὲ δ' ἀφήνει ἔξω. @1
ὡς τὸ ἐποῖκεν πρὸ πολλοῦ, δέσποτα στεφηφόρε,
ὅταν ἐστράφην σάβουρος ἀπ' ὧδε παρ' ἐλπίδα·
ἠνίκα γὰρ εἰσέβηκα τὴν θύραν καβαλλάρης, (130)
ὡς εἶδεν ὅτι ἐπέζευσα, καὶ ἀνέβηκα καὶ ἐκάτσα
δίχα θορύβου καὶ βοῆς, χωρὶς ὀχλαγωγίας,
μὴ τινὰς ἐπαγόμενος μαχίμους στρατιώτας,
μὴ προπομπούς μηδ' ὀπαδοὺς ῥαβδούχους, σκηπτροφόρους,
μηδὲ χρυσοφόρων ὀπλιτῶν μαχίμων συνεργίαν, (135)
μηδὲ πεζῶν ἐπιδρομὴν σφενδονητῶν ἀγούρων,
μικρολαλεῖν ἀπήρξατο καὶ συχνομουρμουρίζειν.
Ἐγὼ δ' ὡς ἤμην νηστικὸς ἀπὸ τὸ φιλοπότιν,
μὴ κρύψω τὴν αἰτίαν μου καὶ ἔχω πολλάκις κρίμα,
ὡσάν ἐμελαγχόλησα καὶ ἠγριολάλησά την, (140)
καὶ πάλιν τὰ συνήθη μοι συμφώνως ἐπεφώνει,
τὸ «τί θαρρεῖς;» τὸ «τίς εἶσαι;» τὸ «βλέπε τίνα δέρεις,
ποῖαν ὑβρίζεις πρόσεχε καὶ ποῖαν ἀτιμάζεις·
οὐκ εἶμαι σθλαβοπούλα σου οὐδὲ μισθάρνισσά σου·
πῶς ἤπλωσας ἐπάνω μου;» τὸ «πῶς οὐκ ἐνετράπης;» (145)
τὰ βρώσιμα ἐπεκύρωσας καὶ τὰ ποτὰ ὡσαύτως,
τὰ πάντα ἐξεστράγγισας καὶ ἐποῖκες με ἐρημίτριαν.
Ἄν ἴδωσι τὰ ὀμμάτια μου ποτὲ τοὺς ἀδελφούς μου,
καὶ οὐ πιάσουν καὶ ἀψιδώσουν σε καὶ δείξουν καὶ τελέσουν,
καὶ δῆσω σου εἰς τὸν τράχηλον τὰ τέσσαρα παιδιά, (150)
καὶ βάλω εἰς τὴν καρδίαν μου τὰ γόνιμά μου κέρδη,
καὶ ἐκβάλω σε ἐκ τὸ ὀσπίτιν μου μετὰ πομπῆς μεγάλης,
νὰ ποίσω καὶ τὸ πρόσωπον καὶ τὴν ὑπόληψίν σου,
νὰ ποίσω τὴν κουδούπαν σου αὐτὴν τὴν μαδισμένην!»

Τούτους τοὺς λόγους τοιγαροῦν ἀτίμως μοι λαλοῦσα, (155)
εἶχον βουλήν, ᾧ δέσποτα, νὰ τὴν περιραπίσω,
πλὴν οὖν σκοπήσας ἑαυτὸν εἶπον εἰς νοῦν τοιάδε:
Διὰ τὴν ψυχὴν σου, Πρόδρομε, καθίζου σιγηρὸς σου,
ὅσα κὰν λέγη βάσταζε καὶ φέρε τα γενναίως·
ἂν πλήξης γὰρ καὶ δώσης τὴν πολλάκις νὰ πονέση, (160)
ὡς εἶσαι γέρων καὶ κοντὸς καὶ ὡσὰν ἀδυνατίζεις,
ἴσως νὰ ἀπλώσῃ ἐπάνω σου καὶ νὰ σὲ σύρῃ ἐμπρὸς της,
καὶ ἂν τύχῃ καὶ ἀποδείρῃ σε, νὰ σὲ ἐξεσφοντυλίσῃ. @1
Ὅμως, εἰ βούλει μερικῶς νὰ τὴν περιτραλίσης,
πιάσε ῥαβδὴν, βάλε φωνήν, ῥίψον τὸ καμελαύχιν, (165)
ἴπολυσον πέτραν κατ' αὐτῆς, πλὴν βλέπε μὴ τὴν δώσης,
καὶ πόδισον, κατάδραμε τάχα νὰ τὴν κρατήσης·
ὡς ἐπιτρέχεις, σκόνταψον, κατάβα, δὸς ἀθρόως·
καταπεσῶν ἀνάστηθι, πάλιν κατὰτρεχέ την,
τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀγρίωσον, δεῖξον λοξὸν τὸ βλέμμα, (170)
τὸ καμελαύκιν στράβωσον, βρούξον καθάπερ λέων.
Ὡς δ' οὐδὲ ῥαβδὸν ἐφευρεῖν ὁ τάλας ἠδυνήθην,
ἀπαίρω τὸ σκουπόραβδον γοργὸν ἀπὸ τὴν χρεῖαν
παρακαλῶν, εὐχόμενος, καὶ δυσωπῶν καὶ λέγων:
Πανάχραντέ μου, κράτει τὴν, ἐμπόδιζε, Χριστέ μου, (175)
μὴ παίξῃ κοντογύρισμα καὶ ἐπάρῃ τὸ ῥαβδὴν μου
καὶ δώση καὶ ποιήσῃ με στραβὸν παρὰ διαβόλου.
Ὡς δὴ αὐτῆ, θεόστεπτε, πρὸ τῶν λοιπῶν ἀπάντων,
καὶ τὸ ψωμὶν ἐκλείδωσε καὶ τὸ κρασὶν ἐντάμα,
φεύγει, λανθάνει, κρύπτεται, καὶ κλείσασα τὴν θύραν (180)
ἐκάθισεν ἀμέριμνος καὶ ἐμὲ ἀφῆκεν ἔξω.
Κρατῶν δὲ τὸ σκουπόραβδον τὴν θύραν ἠραξάμην·
ὡς δ' ἠγανάκτησα λοιπὸν κρούων σφοδρῶς τὴν θύραν,
εὐρῶν ὀπὴν ἐσέβασα τ' ἄκρον τοῦ σκουποράβδου·
ἐκεῖνη δὲ πηδήσασα καὶ τούτου δραξαμένη (185)
ἐταύριζεν ἀπέσωθεν, ἐγὼ δὲ πάλιν ἔξω·
ὡς δ' ἔγνω ὅτι δύναμαι καὶ στερεὰ τὴν σύρω,
χαυνίζει τὸ σκουπόραβδον, τὴν θύραν παρανοίγει,
καὶ παρ' ἐλπίδα κατὰ γῆς καταπεσῶν ἠπλώθην.
Ὡς δ' εἶδεν ὅτι ἔπεσον, ἤρξατο τοῦ γελᾶν με, (190)
ἐκβαίνει καὶ σηκώνει με γοργὸν ἀπὸ τοῦ πάτου,
καὶ τάχα κολακεύουσα τοιαῦτα προσεφώνει:
«Ἐντρέπου, κύρι, νὰ σωθῆς· ἐντρέπου κὰν ὀλίγον,
οὐκ εἶσαι χωρικουτσικόν, οὐδὲ μικρὸν νινίτισιν,
κατάλειψον τὴν δύναμιν, τὴν περισσὴν ἀνδρείαν, (195)
καὶ φρόνει, καλλιοτέρην ἔν, τίμα τοὺς κρείττονάς σου, @1
καὶ μὴ παλληκαρεύεσαι μηδὲ λαζοφαρδεύης.»